

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Zgierzu w dniu 6 sierpnia 2021 r., w sprawie o sygn. akt II C 244/22 z powództwa K. J. przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S., o zapłatę:

1. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz K. J. kwotę 1.799,49 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od K. J. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 3.186,34 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazał pobrać od K. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 718,71 zł tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu;
5. nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 117 złotych tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w części, tj. do punktów 2., 3. i 4. w zakresie oddalającym powództwo, co do kwoty 7.328,83 zł.

Skarżący wydanemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiały dowodowej i uznanie, że najem był zasadny przez okres 27 dni, a nie przez okres konieczny do naprawy pojazdu tj. 67 dni,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 363 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w zaniżonej wysokości z uwagi na uznanie, że uzasadniony okres najmu wynosił 27 dni, a nie 67 dni.

Powód na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 7.328,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w I instancji z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz zmianę rozstrzygnięcia w zakresie nieuiszczonych kosztów procesu również zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany ubezpieczyciel, w odpowiedzi na apelację przez pozwanego, wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje powoda była bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części jest prawidłowy. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

Przede wszystkim podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mógł zostać uznany za skuteczny. Należy wskazać, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Takiego działania skarżącego zabrakło w rozpoznawanej sprawie, niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Podniesione przez powoda zarzuty dotyczą przede wszystkim kwestii tego, że w ocenie skarżącego Sąd Rejonowy uznał, iż zasadny był okres najmu pojazdu zastępczego przez 27 dni, a nie przez okres konieczny do naprawy pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), który w ocenie powoda, powinien wynosić 67 dni. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego. Sąd Rejonowy doszedł do prawidłowego przekonania, iż niezbędny czas najmu przedmiotowego pojazdu wyniósł łącznie 27 dni i składa się na niego: czas od rozpoczęcia najmu do wykonania pierwszych oględzin – 6 dni, czas od zgłoszenia dodatkowych oględzin do dnia ich wykonania – 2 dni, bowiem ubezpieczyciel nie powinien ponosić odpowiedzialności za okres od pierwszych oględzin do stwierdzenia przez warsztat naprawczy potrzeby ponownych oględzin, ponieważ jest to wyłącznie sprawa organizacyjna danego warsztatu naprawczego, technologiczny czas naprawy wynoszący 10 dni, zgodnie z wydaną w sprawie opinią biegłego, czas organizacyjny na znalezienie warsztatu, zlecenie naprawy, przyjęcie i odbiór pojazdu – 2 dni, dni wolne od pracy – 2 dni, czas oczekiwania na części zamienne, które były niezbędne do naprawy pojazdu do stanu umożliwiającego jego użytkowanie w ruchu drogowym, tj. za wyjątkiem spojlera – 2 dni oraz dodatkowy czas niezbędny na dopasowanie spojlera do zderzaka, demontaż zderzaka, lakierowanie spojlera i montaż obu elementów – 3 dni, po jego dostarczeniu do warsztatu naprawczego. Ponadto jak słusznie zauważył Sąd I instancji, we wskazanym okresie czasu łącznie 27 pozwany dokonał wypłaty bezspornej części odszkodowania tytułem uszkodzenia pojazdu. Biorąc pod uwagę zasadę, zgodnie z którą poszkodowany każdorazowo jest zobowiązany do dążenia do minimalizacji zakresu powstałej szkody, okres 27 dni do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu marki H. (...) w ocenie Sądu Okręgowego był w pełni wystarczający.

Mając powyższe okoliczności na uwadze za niezasadne również należało uznać podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego, w szczególności zarzutu naruszenia art. 361 k.c.. W orzecznictwie nie ulega wątpliwości, że koszty poniesione przez poszkodowanych z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, należy podnieść, iż normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poniesione zostały koszty związane z wynajmem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia bowiem za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia lub zniszczenia. Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r. III CZP 14/97 OSNC 1997/8/103). Nie ma przy tym znaczenia, czy powód miał możliwość korzystania z komunikacji publicznej. W orzecznictwie nie budzi bowiem wątpliwości, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu

mechanicznego (...) obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego i nie jest uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2011 t., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Wskazać także należy, że jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmują okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 r., II CK 494/03, Biul.SN 2005/3/11). Z tymże należy stanowczo podkreślić, że uprawnienie do wynajmu pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu, co do zasady przez czas rzeczywistej naprawy pojazdu, który nie ogranicza się do czasu niezbędnego do dokonania samej technologicznej naprawy. Jak zostało wskazane powyżej, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r. (sygn. akt III CZP 05/11) podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie okresu najmu przy uszkodzeniu częściowej w pojeździe, w którym ponoszone wydatki są celowe i ekonomicznie uzasadnione oraz podlegają naprawieniu przez sprawcę szkody lub jego ubezpieczyciela. W wyroku z dnia 26 listopada 2011 r. (sygn. akt V CKN 1397/00) Sąd Najwyższy wskazał, że „skoro samochód mógł zostać naprawiony, to poszkodowany może w zasadzie żądać od zakładu ubezpieczeń zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego poniesionych jedynie w okresie naprawy samochodu”. Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego uzasadnia wnioski, że celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi wydatkami na najem pojazdu zastępczego są koszty najmu ponoszone w okresie koniecznym do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu z tymże należy stanowczo podkreślić, że okres nigdy nie jest równy temu, ile wynosi sam technologiczny czas naprawy pojazdu, albowiem podczas szacowania rzeczywistego czasu naprawy pojazdu należałoby uwzględnić takie czynniki jak: zgłoszenie szkody do zakładu ubezpieczeń, przyjęcie pojazdu do naprawy przez warsztat naprawczy, oględziny przednaprawcze ubezpieczyciela, korespondencja pomiędzy ubezpieczycielem, a serwisem naprawczym dotycząca kwalifikacji uszkodzeń, czas oczekiwania na części, dostarczenie do serwisu naprawczego kalkulacji naprawy ubezpieczyciela, akceptacja kosztów naprawy pojazdu w przypadku kosztorysu warsztatu naprawczego. Wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd Rejonowy wziął pod uwagę dokonując ustalenia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego. Uszkodzenia powstałe w pojeździe poszkodowanej M. J. nie uniemożliwiały poruszania się po drodze publicznej, co w sprawie stanowiło okoliczność sporną, należy uznać że poszkodowany był uprawniony do wynajmu pojazdu zastępczego przez okres 27 dni. Okres faktycznego wynajmu pojazdu zastępczego, który wynosił 67 dni należy uznać za wygórowany. Jak wskazał biegły w wydanej w toku postępowania przed Sądem I instancji pojazd H. można było w zakresie widocznych uszkodzeń, za wyjątkiem spojlera zderzaka i wydać go poszkodowanemu, a po dostarczeniu spojlera i polakierowaniu dokonać jego montażu. W związku z powyższym pojazd nie musiał przebywać w warsztacie w czasie oczekiwania na spojler. Biegły sądowy mgr inż. M. P. jednoznacznie stwierdził, iż możliwe i dopuszczalne przechowywanie lakieru, co umożliwiłoby polakierowanie samego spojlera, ewentualnie wraz ze zderzakiem, dopiero po dostarczeniu tej części. Ostatecznie biegły wskazał więc, iż uzasadniony czas samej naprawy przedmiotowego pojazdu wynosił 10 dni roboczych, a z uwzględnieniem czasu przygotowawczego oraz dni wolnych od pracy oraz czasu niezbędnego do dopasowania spojlera do zderzaka, jego lakierowania i montaż wynosi 19 dni kalendarzowych. Biorąc pod uwagę pozostałe czynności związane z likwidacją szkody, jak również czynności o charakterze organizacyjnym za w pełni prawidłową należy uznać konkluzję Sądu I instancji, który ocenił, że naprawa uszkodzonego pojazdu nie powinna trwać dłużej, aniżeli 27 dni, co za tym idzie tyle też wynosi uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił wniesioną przez pozwanego apelację, na podstawie art. 385 k.p.c., jako całkowicie bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.